

۱۲۰۳۶

۱۳۸۶
۹۲

مَسِيرُكَ نَعِيمٌ

مرتب و شائع کنند:

عَلَامَةُ عَبْدِ الْوَجِيدِ جَانُّ عَبْدِ سَهْدِي

مشهور و معروف نعت گو
شعراء ڪرام جي نعتن جو مجموعو

متبرڪ نعتون

مرتب ۽ شائع ڪندڙ

حضرت علامه عبدالوحيد جان ”عبد“ سرهندي

مهتم و مدرس

جامعہ مجددیہ سرهنديہ دارالاشاد

درگاه سرهنديہ ٽنڊو سائينداد

تعلقہ ٽنڊو محمد خان، ضلع حيدرآباد

سنڌ

﴿.....سپ حق ء واسطاً محفوظ.....﴾

متبرک نعتون

۸۴۶۳۵

مرتب و مؤلف

صاحبزادہ آغا عبدالوحید جان سرہندی

چپائیندڙ

قاضی عبدالقدوس راجڑ صاحب

سال اشاعت مئی ۲۰۱۰ء

ایڈیشن بیون

تعداد: ۲۰۰۰

کتاب ملن جاھند

درگاہ سرہندیہ تیندوسائین داد

ناشر

جامعہ مجددیہ دارالارشاد

درگاہ عالیہ سرہندیہ تیندوسائین داد

ضلع تیندو محمد خان حیدرآباد پاکستان

Web: www.sirhindi.info

Totally Free Islami web site by Allama mufti Abdul Waheed
Sirhandi Tando Sain Dad TM Khan Sindh Pakistan.

انتساب

آئون بيحد عقيدت ۽ نهايت محبت سان،
پنهنجي جد امجد صاحب فضيلت و معرفت قطب زمان،
قيوم دوران، عمدة العلماء، زينة الاصفياء، تاج
الاولياء حضرت خواجه محمد حسن جان سرهندي
مُجددي نقشبندي فاروقي قدس سره جن جي نالي
مبارڪ سان هن ڪتاب کي منسوب ڪريان ٿو.
منهنجي لاءِ اهو اعزاز ۽ شرف ڪافي آهي.

از قلم

عبدہ عبدالوحيد عفي عنہ

۲۸-۲-۲۰۰۰

فهرست

نمبر	نعت	شاعر	صفحو
۱	مقدم		۶
سنڌي نعتون			
۲	جڏهن پروردگاري حڪم	آغا عبدالستار جان	۸
۳	منهن تنهنجي منور ڪيو	=	۹
۴	رسول الله جي روضي رسايو	=	۱۰
۵	مديني پاڪ ڏي مون کي	آغا احمد جان	۱۱
۶	محمد مير مدني کي	=	۱۲
۷	تنهنجي قدم تان قربان	آغا محمد ابراهيم جان	۱۳
۸	مٿڙو مٿڙو تنهنجو نام	=	۱۵
۹	محمد مصطفيٰ آهي	عبدالله عبدالوحيد سرهندي	۱۶
۱۰	مونکي تنهنجو ڪرم گهرجي	=	۱۷
۱۱	اسان جو پاڪ پيغمبر	=	۱۸
۱۲	تنهنجو نور انور	=	۱۹
۱۳	مصطفيٰ محبتي تي	=	۲۰
۱۴	يا محمد مصطفيٰ توتي	=	۲۲
۱۵	وري تقدير منهنجي کي مٿايو	=	۲۳
۱۶	مونکي مدني سڏائيندو	=	۲۵
۱۷	شوق منهنجو آهي هر هر	اسدالله شاه تڪراني	۲۶
۱۸	ڪير فخر المرسلين پيو	=	۲۷
۱۹	محبوب خدا مونکي	محمد حافظ شاه	۲۸
۲۰	جدائي پر حبيبن جي	=	۲۹
۲۱	مبارڪ صد مبارڪ	=	۳۰
۲۲	محشر پر موت مرسل	ميران محمد شاه	۳۱
۲۳	بشر کان ڪيئن پڄي	محمد سعيد شاه	۳۲
۲۴	يُشرب ڏي وٺي مونکي	=	۳۳
۲۵	ننهن ۽ چوڻي آئون خطا	امداد حسيني	۳۴
۲۶	لااله الاالله جي لات	زين العابدين شاه	۳۵

صفحہ	شاعر	نعت	نمبر
۳۶	زين العابدين شاه	اڄ ته آڏي رات جو	۲۷
۳۷	پير غلام جيلاني شاه	محبوب جي محفل ۾	۲۸
۳۸	=	آرزو آ موت تنهنجي	۲۹
۳۹	مولانا محمد ابراهيم ناظم	رسول الله جي ساراه	۳۰
۴۰	قاضي نظر محمد سومرو	رسول الله جو روضو	۳۱
۴۱	عبدالعزيز ابڙو	مونکي پيو ڪونه ٿو	۳۲
۴۲	عبدالله اثر	منور ٿي ويو عالم،	۳۳
۴۳	حاجي غلام نبي مهيسر	منهنجو مصطفيٰ پاڪ	۳۴
۴۴	غلام درگاهي روھڙي	حاجي وڃو ٿا حج	۳۵
۴۵	غلام رسول جتوئي	الاهي جلد قسمت ڪر	۳۶
۴۶	حافظ نثار ڪٺڙ	شان رسالت موليٰ ڄاڻي،	۳۷
۴۷	عزيزالله مجروح	اي قلم لک باعث ايجاد	۳۸
۴۸	قاضي صاحب ماتلي	مان ڪريان قربان عربيءَ	۳۹
۴۹	غلام احمد نظامي	سچا سرور پرين پرور،	۴۰
۵۰	محمد حسن سالم	زماني جي پسندیده	۴۱
۵۱	نواز علي ناز	مچي وئي ڏور عالم ۾	۴۲
۵۲	مولوي عبدالڪريم	آهي نبي اسان جو	۴۳
۵۳	حضرت شمسي	يا رسول الله تنهنجو	۴۴
۵۵	=	عرب تنهنجو مڏني	۴۵
۶۰	ماسٽر نظير ٽڪڙائي	لک بار مبارڪ	۴۶
فارسي نعتون			
۶۱	حضرت خواجہ صفي الله سرهندي	الاهي گرچه بدڪارم،	۴۷
۶۲	حضرت خواجہ فضل الله سرهندي	الهي از ڪرم گوياني	۴۸
۶۳	خواجہ محمد حسن جان سرهندي	ز اوصاف مدينه	۴۹
۶۴	حضرت خواجہ عبدالباقي سرهندي	بجناب سرور انبياء	۵۰
۶۵	حضرت شيرين جان	سجده گاه قدسيان	۵۱
۶۶		رباعي / قطع	۵۲

مقدمه

بسمه سبحانه و تعالي و تقدس
احمدہ سبحانہ و تعالي و اصلي و اسلم علي اشرف الانبياء والمرسلين
وعلي اله واصحابه ولمن تبعه باحسان
الي يوم الدين آمين

بفضلہ تعالي و بکمال کرمہ اڄ مؤرخہ ۲۸ فيبروي ۲۰۰۰ع تي هي ڪتاب مستطاب المسمي به ”متبرڪ نعتون“ لکجي مڪمل ٿيو. هن متبرڪ ڪتاب ۾ اسان پنهنجي معلومات ۽ پسند مطابق سنڌ جي مشهور و معروف نعت گو شاعرن جون نعتون ڪتاب جي پهرئين حصي ۾ شامل ڪيون آهن، ۽ ڪتاب جي پوئين حصي ۾ اسان جي سرهندي بزرگن جون ڪجهه فارسي نعتون شامل ڪيون ويون آهن. اُميد ته سڀني پڙهندڙن کي هي ڪتاب پسند ايندو، ڇو ته اسان ڪوشش ڪري سموري سنڌ جي عمدہ شاعرن جي نعتن جو هي مجموعو پيش ڪيو آهي.

آخر ۾ اٺون سڀني پڙهندڙ حضرات کي گذارش ڪندس ته اهي هڪ دفعو الحمد شريف ۽ 3 دفعا قل شريف پڙهي منهنجي جد امجد تاج الاولياء حضرت خواجه محمد حسن جان سرهندي ۽ ٻين نقشبندي بزرگن جي ارواحن مبارڪن کي مذڪوره ختم شريف جو ثواب بخشين ۽ دعا گهرن ته رب ڪريم پنهنجي حبيب ڪريم عليه الصلواة والسلام جي طفيل حضرت خواجه صاحب جن کي جنة الفردوس ۾ اعليٰ کان اعليٰ مڪان عطا فرمائي ۽ سندن اولاد کي صالح ۽ سعادت مند ڪري ۽ دين ۽ دنيا ۾ ڪاميابي و ڪامراني عطا فرمائي ۽ سندن علمي ۽ روحاني فيوضات ۽ برڪات کي قيامت تائين قائم ۽ دائر رکي. آمين ثم آمين بجاه سيد الانبياء والمرسلين صلي الله عليه وآله وسلم.

بقلم

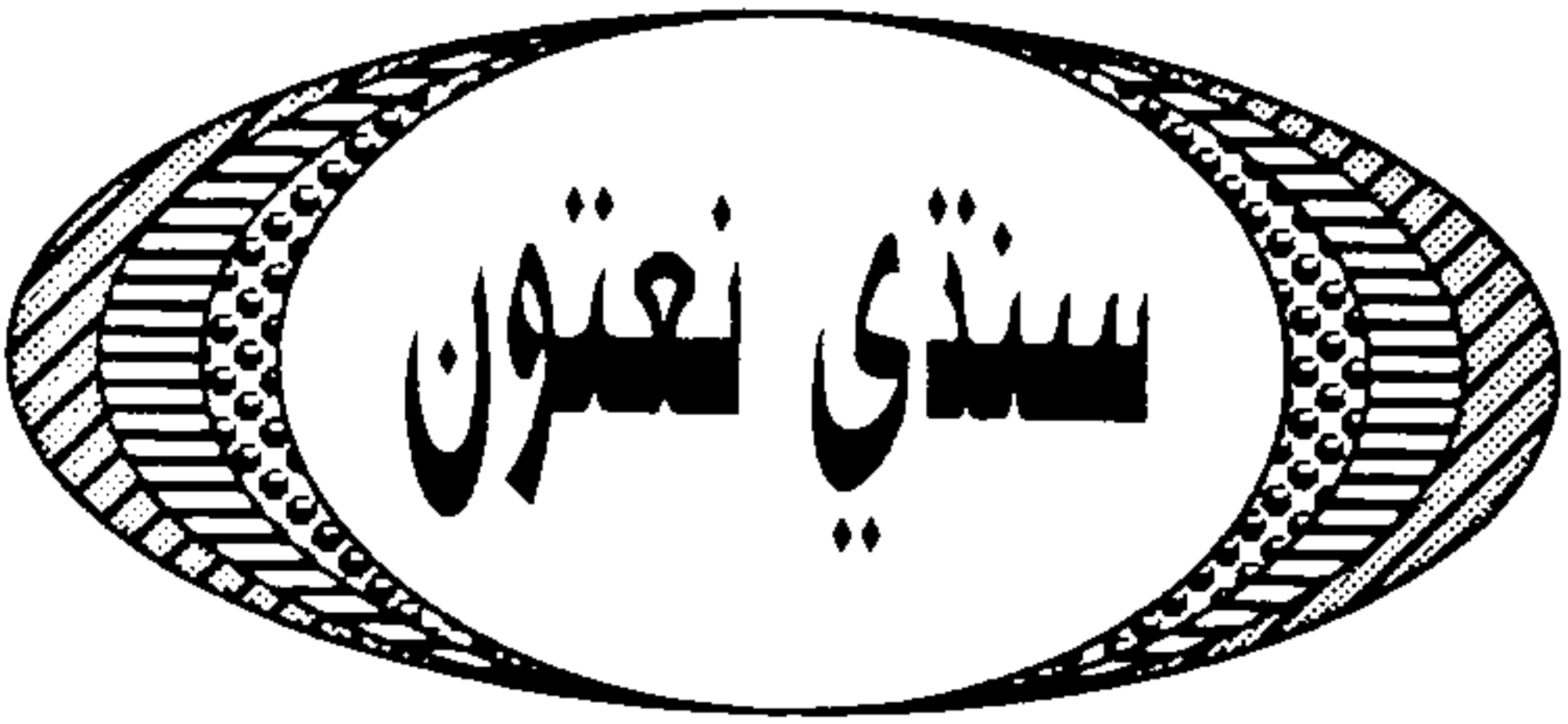
عبدہ عبدالوحيد سرهندي

ازدرگاه مجددیه

ٽنڊو سائينداد

ضلع حيدرآباد سنڌ

۲۸-۲-۲۰۰۰

سنتی نعتون

نعت شريف

جڏهن پروردگاري حُڪم سان يومُ الحشر ٿيندو،
تڏهن حضرت محمد شافعِ جن و بشر ٿيندو.

(۱)

آهن هٿ عاصنين جا دامن پاڪ محمد ۾،
منو مرسل مڙن تي مهربان ۽ مهرور ٿيندو.

(۲)

گناهن ۾ گڏيل آهيان، وسيلا واه ٻي کانهي،
خدا جي واسطي مون تي به شفقت جو نظر ٿيندو.

(۳)

نڪير ڪا بندگي پوري نڪير ڪا طاعت موليٰ،
توهان جي مدد سان سائين، ڏکي پل تان گذر ٿيندو.

(۴)

گهران درگاه حق جي مان هميشه روز شب دائر،
ڪمپني ٿي ڪرم سان مهرباني جو نظر ٿيندو.

(۵)

نڪا ٻي واٽ آهي چوٽڪاري جي شفاعت ري،
شفاعت کان ڦري جو سو هميشه دربدر هوندو.

(۶)

نم ڪر پئو پير تون هرگز هلاڪي هول هيبت کان،
مهياي مير مرسل جي مٿم سوڪو سفر ٿيندو.

حضرت آغا عبدالستار جان سرهندي
ٿنڊو سائينداد

نعت شريف

مُنهن تنهنجي مُنور ڪيو محراب بيتُ الله جو،
رُخ تنهنجي روشن ڪيو تجلو ڪلامُ الله جو.

(۱)

جنهن جنت جاويد کي اوهان جي پسڻ لڻي ڪيو ڦٽو،
هو هميشه آرزو آدم صفي الله جو.

(۲)

موت مهلت ڏي ته من موتي مديني ۾ رَسان،
پيار سان هڪر پَسان روضو رسولُ الله جو.

(۳)

جت ذات حق جو ظهور هو، اُت مُصطفيٰ مسرور هو،
گر هوش تجليءَ طور ڪيو موسيٰ ڪليم الله جو.

(۴)

آزاد ٿيو در دوجهان درد و غم کان بي گمان،
پاڙو قبوليو پير جنهن حب مان حبيب الله جو.

حضرت آغا عبدالستار جان سرهندي
ٿنڊو سائينداد

نعت شريف

رسولُ الله جي روضي رسايو، مونکي مولا اڄ،
پرين جي پاڪ پاڙي ۾ پڄايو، مون کي مولا اڄ.

(۱)

مُشرف کڻي مديني جي زيارت سان ضعيفن کي،
سفر جي سخت صدمن کان بچايو مون کي مولا اڄ.

(۲)

اها لبيڪُ جي للڪار، مون نئين مان نه چئي آهي،
اڪر ساڳيو ازل وارو، چويو مونکي مولا اڄ.

(۳)

الاهي منهنجو مدفن ڪر هتي جنت بقیه ۾،
قيامت تائين رهان خوش جي رکايو مون کي مولا اڄ.

(۴)

مُسلمانو ڏسو هي مهرباني مير مرسل جي،
سڏائي مون کي پنهنجي گهر گهرايو مونکي مولا اڄ.

(۵)

سڏڻ سردار جو بيشڪ سڏڻ الله جو آهي،
ٿيان چو کين مان نازان سڏايو مون کي مولا اڄ.

(۶)

پرين پرور پسانين شال هر ڪنهن فرد مؤمن کي،
پرينءَ جو ڏيد جئين چئي پير رسايو مونکي مولا اڄ.

حضرت آغا عبدالستار جان سرهندي تندوسائينداد

نعت شريف

مديني پاڪ ڏي مونکي گهرائيندو رسولُ الله،
چڱي سا چائنٽ چشمن سان چمائيندو رسولُ الله.

(۱)

سندس درجي گدائي لٿي ٿيس حيران يا قسمت،
پيارو ڀرت مان پنڃرو پسانئيندو رسولُ الله.

(۲)

منو پاڻي مديني جو، منا ماڻهو مديني جا،
سڙهي سڀ خاڪ يثرب جي، سونگهائيندو رسولُ الله.

(۳)

بهشتي باغ بطحا جا، منا مصري ڪنان ميوا،
گهٽيون گهر گام گولي کي گهمائيندو رسولُ الله.

(۴)

پرين جي پاڪ پاڙي ۾ رهي ڀرتون مزا ماڻيان،
اهو آهي عرض احمد جو اگهائيندو رسولُ الله.

حضرت مولانا حافظ احمد جان سرهندي
تندو محمد خان

نعت شريف

محمد مير مدني کي مڪو رحمت ڪري مولا،
سندن تعريف ۾ نازل ٿيو ڪامل ڪلام الله.

(۱)

اول سڀني ڪنان، صاحب بنايو نور نرمل جو،
نبيءَ جي نور مان پيدا ٿيو آدم صفي الله.

(۲)

ذڪر ويو ڏيهه مان، نڪري وٺا بادل سندا برڪت،
ملڪ ماڻهن مبارڪ چئي پلي آئين رسول الله.

(۳)

ويو اونداه عالم تان، ٿيو اسلام سان روشن،
ڪريا ڪنگرا سندا ڪسري، بٽن کان پاڪ بيت الله.

(۴)

ڌڻي دربار ۾ دعوت ڪري ڪوٺائيو دلبر،
ملڪ مرسل عجب ۾ پيا، چيو سڀني سبحان الله.

(۵)

شفا عت عام ۾ تنهنجي آهي اميد احمد کي،
هجن هر دم مٿي حضرت صلوات الله سلام الله.

حضرت مولانا حافظ احمد جان سرهندي
تندو محمد خان

نعت شريف

تنهنجي قدمن تان قربان سڄڻ،
توتان صدقي منهنجي جان سڄڻ.

هڪ جان سندن اي جان جهان،
ڇا آهي جو گهوريان تنهنجي مٿان.
توتان گهوري جانيون سارو جهان،
توتان قربان ٿي جي ڪون و مڪان،
ته به تنهنجو اڃان وڌ شان سڄڻ.....

تنهنجي خاڪ قدم سڀ روء زمين،
ٿيا نو فلڪ تنهنجي زيرنگين،
توڪي پيرين پوندل عرش برين،
تنهنجي راه جو چاڪر روح امين،
تنهنجو ساٿي خود سبحان سڄڻ.....

توڪي عالم جو ڪل علم اتم،
تنهنجي علم ۾ قطرو جيئن قلم،
تنهنجي علم اڳيان ڇا لوح قلم،
توتي آه عيان ڪل ڪتم عدم،
توتي پڌرو ڪل پنهنان سڄڻ.....

توڪي رب سڏي سوغات ڏني،
جيڪا تو گهري اُت ساه ڏني،
پر ٻي به اڃان اُن ذات ڏني،
توڪي ڏاٽر هر ڪا ذات ڏني،
توڪي ڏاٽر بخشيو دان سڄڻ.....

توڪي اڳي جا انعام ڏني،
ساه موليٰ پنهنجي ماهر ڏني،
ڪل ڪنهن کي انهيءَ جي ڪار ڏني،
سڀ خلق خدا تنهنجي ساه ڏني،
تنهنجي جهولي منجهه جهان سڄڻ.....

تنهنجي جهولي ۾ پيو جملي جهان،
لڏو هر دو جهان ۾ امن و امان،
تنهنجي ساه جا ٿيڙا پاڳ سوان،
لڏا اونا ابراهيم چوان،
سريو عالم اطمينان سڄڻ.

حضرت آغا محمد ابراهيم جان
گلزار خليل سامارو

نعت شريف

منڙو منڙو تنهنجو نام توتي سهسين صلواتون سلام،
تنهنجو پيار پريو پيغام توتي سهين صلواتون سلام،
يا نبي يا نبي يا نبي يا نبي

ڪفر ڪڍيو تو ملڪ مان ڪوري، ڪفر جا بُت پڇي ۽ پوري،
آندئي دين عجب اسلام، توتي سهسين صلواتون سلام.

دنيا سڀ ڪجهه توکان پرايو، ڪُل جڳ پنهنجو جهول پرايو،
سڀ کي سڀ ڏنئي انعام، توتي سهسين صلواتون سلام.

ماڻهو جن ملاڪ سارا، تولي جڙيا سڀ سج چند تارا،
ان کت خلق سندا اقسام، توتي سهسين صلواتون سلام.

سجدا توکي وڻن تي ڪيڙا، پيرين توکي اچي ٿي پيڙا،
حڪم مڃيو ٿي ٿڙ ۽ لام، توتي سهسين صلواتون سلام.

جلدي ابراهيم گهراڻج پنهنجو روضو پاڪ پساڻج،
آهي ان کت جت آرام، توتي سهسين صلواتون سلام.

حضرت آغا محمد ابراهيم جان سرهندي
گلزار خليل
سامارو

نعت مصطفي صلي الله عليه وآله وسلم

محمد مصطفي آهي، حبيبِ كبريا آهي،
اهوئي ابتدا آهي، اهوئي انتها آهي.

نه دنيا هئي نه عقبِي هئي نه ئي مخلوقِ خليل هئي،
مگر اول سين کان ئي، رسولِ مجتبي آهي.

خدا خلقيو جهانن کي، رسولُ الله جي صدقي،
اهو ئي رحمتِ عالم، امامُ الانبياء آهي.

ذڪر اذڪار سڀ فاني محمد جو ذڪر باقي،
سبب هي ٿيو جو خود الله، سندن ئي نعت خوان آهي.

صُبح سانجهي سدائين سڀ، پڙهو صلوات سيد تي،
سين ورن کان اعليٰ هي، وظيفو بي بها آهي.

قبر محشر ۽ دنيا ۾، مدد ڪنهن جي نه ٿي گهرجي،
سهارو عبد جو هر دم رسولِ دوجهان آهي.

عبدہ عبدالوحيد سرهندي
ٿنڊو سائينداد

التجا

بعضود پُر نور سرور ڪائنات مفرح موجودات صلي الله عليه وسلم

مون کي تهنجو ڪرم گهرجي، ڪرم ڪري يا رسول الله،
مون کي تهنجو فضل گهرجي فضل ڪري يا رسول الله.

منهنجا سائين اچو جلدي، مدد ڪريو مون عاجز جي،
نظر ڪريو مون تي جلدي، پرم سان يا رسول الله.

وسيلو توسوا ناهي، وسيلو ٿي تون اي عربي،
پتو فرياد منهنجو هيءُ، رحم سان يا رسول الله.

مهابي اهل بيتن جي، طفيلي سڀ صحابن جي،
توجه ڪل ڪريو مون تي، ڪرم سان يا رسول الله.

شريعت تي عمل گهرجي، طريقت جو سبق گهرجي،
عنايت جي نظر گهرجي، مهر سان يا رسول الله.

غلاميءَ جو شرف بخشو، سدا هن عبد عاجز کي،
ٿين مقصد سڀني پورا، لطف سان يا رسول الله.

عبدہ عبدالوحيد سرهندي عفي عنہ
تندو سائينداد

نعت شريف

اسان جو پاڪ پيغمبر، محمد سرورِ عالم،
اسان جو شافعِ محشر، محمد سرورِ عالم،

ڪري معراجِ جسماني، ويا عرشِ مُعليٰ تي،
مِلين اختيارِ رحماني، محمد سرورِ عالم.

خدا جي پاڪ هستيءَ جو، ٿيو ديدارِ عربيءَ کي،
آهي محبوبِ سُبْحاني، محمد سرورِ عالم.

عطا ٿي کين سرداري، نبين ۽ رسولن جي،
اهو اعزازِ رباني محمد سرورِ عالم.

خدا جي مهرباني ٿي، مُهابي ميرِ مرسل جي،
مليو هي دينِ لاثاني محمد سرورِ عالم.

نوازش جي نظرِ گهرجي سدا هن عبدِ عاجز کي،
ڪندو احسانِ سُلْطاني محمد سرورِ عالم.

عبدالوحيد سرهندي عفي عنه
ٿنڊو سائينداد

نعت شريف

تُهَنجُو نور انور هو نقابن جي وچ ۾،
خدا پاڻ خلقيو، حجابن جي وچ ۾.

اها ڳالهه مذڪور حديثن ۾ آهي،
وڏي معتبر ٿي ڪتابن جي وچ ۾.

انهيءَ نور انور مان ٿي تخليق ساري،
خدا جي خدائي هئي، رازن جي وچ ۾.

تُهَنجُو ذڪر اعليٰ سڀن کان ئي آهي،
لڪيل هي بيان ٿيو، سڀارن جي وچ ۾.

وظيفو اسان جو صبح شام آهي،
توهان جو ئي نالو صلواتن جي وچ ۾.

مدح مُصطفيٰ جي هڪ اعزاز آهي،
مليو عبد کي هي غلامن جي وچ ۾.

عبدالوحيد سرهندي

تندو سائينداد

سرور ڪائنات صلي الله عليه وسلم

جي دربار اقدس ۾ هديه صلواہ و سلام

مصطفيٰ مجتبيٰ تي صلواتون سلام،

مبتديٰ منتهيٰ تي صلواتون سلام.

سيدالانبياء تي صلواتون سلام،

زينۃ الاصفياء تي صلواتون سلام.

جنهن جي آمد سان ٿي وڻي گهڻي روشني،

ان جي آمد عليٰ تي صلواتون سلام.

جنهن جي رحمت سان ڪون و مڪان آهي،

ان جي رحمت عليٰ تي صلواتون سلام.

آهي جنهن جي نگاه ڪرم سڀ تي،

ان جي نوري نگاه تي صلواتون سلام.

آهي جنهن جي سخا، ۽ عطا سڀ تي،

ان جي جود و سخا تي صلواتون سلام.

تنهنجي هر هڪ ادا ٿي خدا کي وڻي،

ان ادا با وفا تي صلواتون سلام.

تنهنجي هر هڪ رضا ٿي خدا کي وڻي،

ان رضا پر ضياء تي صلواتون سلام.

سبز گنبد ۾ جيڪو سڪين آهي،

ان خيرالوري تي صلواتون سلام.

سر زمين عرب جي جنهن مقدس ڪئي،
ان نورالهدى تي صلواتون سلام.

صدق ۾ ٿيو صديق سين کان مٿي،
ان صاحب ثقي^(۱) تي صلواتون سلام.

عدل ۾ ٿيو فاروق سين کان مٿي،
ان صاحب نهي^(۲) تي صلواتون سلام.

با ادب باحيا ٿيو عثمان غني،
ان جي ادب و حيا تي صلواتون سلام.

شير يزدان علي ٿيو سين جو ولي،
ان جي همت علي تي صلواتون سلام.

اهل بيتن جو جيڪو امام آهي،
ان حسن مجتبيٰ تي صلواتون سلام.

سيد الشهداء کان ٿيو راضي نبي،
ان حسين مرتضيٰ تي صلواتون سلام.

صالحن صديقين ۽ شهيدن مٿي،
ان جي نسبت علي تي صلواتون سلام.

”عبد“ کي عربي جي هي غلامي ملي،
ان جي خدمت علي تي صلواتون سلام.

عبدالوحيد سرهندي عفي عنه

تندو سائينداد

نعت شريف

هديه صلواة و سلام

يا محمدُ مُصطفى توتي صلواتون ۽ سلام،
يا حبيبِ كبريا، توتي صلواتون ۽ سلام.

رات ڏينهن شام و سحر هر وقت ۽ هر هنڌ پر،
منهنجي طرفان هر مهل، توتي صلواتون ۽ سلام.

حق تعاليٰ ۽ فرشتا موڪلن ٿا هر زمان،
يا رسولِ مجتبيٰ توتي صلواتون ۽ سلام.

حُڪم آهي مومن، هر دم پڙهن توتي صلوات،
دل جي عقيدت سان سدا، توتي صلواتون ۽ سلام.

دل جي صداقت سان سدا مومن پڙهن ٿا هر زمان،
يا شفيعِ المُذنبين، توتي صلواتون ۽ سلام.

صاحبِ لولاڪ سائين مالڪ مختار ڪل،
رحمةٌ للعلمين، توتي صلواتون ۽ سلام.

اعليٰ ٿيو تنهنجو ذڪر ۽ خاص تنهنجي شان پر،
ڪولي پڙهو قرآن کي توتي صلواتون ۽ سلام.

تنهنجي شفاعت عام ٿي آهي سين اُميد هي،
بخشجي ويندا سيني، توتي صلواتون ۽ سلام.

84438

نور تنهنجي مان خدا پيدا ڪيا سارا جهان،
ناھين مثل تون ڪنھن بشر، توتي صلواتون ۽ سلام.

دربار رب جي ۾ سدا تنهنجو وسيلو ٿا وٺون،
بي ڪسن جا ڀر جهلا، توتي صلواتون ۽ سلام.

مؤمنن کي ساه ڪان ويجهو آھي عربي رسول،
فرمان ٿيو مالڪ جهان، توتي صلواتون ۽ سلام.

چئني صحابن تي سدا رحمت آھي رحمن جي،
۽ اهل بيتن تي سدا، توتي صلواتون ۽ سلام.

ھر هڪ صحابي بي مثل، ثاني نہ تن جو ڪو اصل،
۽ نيڪ امت تي سدا، توتي صلواتون ۽ سلام.

علم توکي سڀ عطا ڪيا رب پنهنجي فضل سان،
احسان ٿيو الله جو، توتي صلواتون ۽ سلام.

عرض آھي عبد جو، مون کي گھرائي مصطفيٰ،
ملڪ پنهنجي ۾ سدا، توتي صلواتون ۽ سلام.

”عبدہ“ عبدالوحيد سرھندي

تندو سائينداد

نعت شريف

وري تقدير منهنجي کي متايو يا رسول الله
وري مونکي مديني ڏي سڏايو يا رسول الله
منهنجي قسمت پلي ٿيندي اکين جي روشني وڌندي
زيارت ۽ سعادت لئي سڏايو يا رسول الله
ڏسي گنبد مبارڪ کي خوشي مان دل ٽري پوندي
انهي ۽ ديدار سهڻي لئي سڏايو يا رسول الله
مديني جي نظارن کي ڏسي راحت ملي پوندي
انهن نوري نظارن لئي سڏايو يا رسول الله
توهان جي حاضري سان عبد کي بخشش ملي پوندي
صلواتن ۽ سلامن لئي سڏايو يا رسول الله

عبدالوحيد سرهندي عفي عنه

از درگاه مجدديه

ٽنڊو سائينداد ۱۱ ربيع اولال ۱۴۳۰ھ

09-03-2009

نعت مصطفیٰ

مُونِڪِي مَدَنِي سَدَائِيْنِدُو، قَدَسَن مَر رَهَائِيْنِدُو،
مُنَهِنَجُو مَانُ وَذَائِيْنِدُو، قَدَسَن مَر رَهَائِيْنِدُو،
اِيْمَان جِتَان مِلنَدُو، عِرْفَان جِتَان مِلنَدُو،
اَهُو شَهْر گُهَمَائِيْنِدُو، قَدَسَن مَر رَهَائِيْنِدُو،
مُنَهِنَجُو يَآگ يَلُو تِيْنِدُو، مُون تِي كَرَم كَرِيْم كَنَدُو،
رَوْضُو يَآك ذِيكَارِيْنِدُو، قَدَسَن مَر رَهَائِيْنِدُو،
مُنَهِنَجِي دِل كِي سُكُون مِلنَدُو، مُنَهِنَجُو رُوح بَه خُوش تِيْنِدُو،
پِنَجَرُو يَآك پَسَائِيْنِدُو، قَدَسَن مَر رَهَائِيْنِدُو،
هَر دَرْد هَلِيُو وِيندُو، آرَام مِلِي پُوندُو،
رُخ يَآك ذِيكَارِيْنِدُو، قَدَسَن مَر رَهَائِيْنِدُو،
هِي عِبَد پُكَارِيْنِدُو، تُو كِي عَرَضِ كَنَدُو رَهَنَدُو،
سَب سُوَال قَبُولِيْنِدُو، قَدَسَن مَر رَهَائِيْنِدُو،

عبدالوحيد سرهندي عفي عنه
ٽنڊو سائيندار

نعت شريف

(۱)

شوق منهنجو آهي هر هر، يا شفيع المذنبين،
تي رهي دل منهنجي مضطر، يا شفيع المذنبين.

(۲)

ڪي نقاب از روءِ انور يا شفيع المذنبين،
ديده دل ڪر منور يا شفيع المذنبين.

(۳)

تشنه ديدار ڪي سياراب ڪر بهر خدا،
مالڪِ تسنيم و ڪوثر يا شفيع المذنبين.

(۳)

نور تنهنجي مان سڀين ڪي ٿي عطا جلوه ڪري،
واه تون خورشيد انور يا شفيع المذنبين.

(۴)

جاده (۱) ايمان تي منهنجو خاتمون ٿي خير سان،
منهنجا هادي منهنجا رهبر يا شفيع المذنبين.

قاضي اسدالله شاه "فدا" تڪراني

نعت شريف

(۱)

کير فخر المرسلين پيو ماسوائي مُصطفي،
کير روز حشر شافع، ٿيو ورائي مُصطفي.

(۲)

کنهن کي ٿيو قرب خدا، اهڙو سوائي مصطفي،
عرش فرش مصطفي قوسين جائي مصطفي.

(۳)

کنهن کي ٿي مهر نبوت ما سوائي مصطفي،
کير ٿيو ختم رسالت ماورائي مصطفي.

(۴)

ڏي مون کي دارين پر يا رب بَرائي مصطفي،
ذوق عشقِ مصطفي شوقِ لقائي مصطفي.

قاضي اسدالله شاهه ”فدا“ تڪڙائي
وسين ملوک شاهه

نعت شريف

محبوب خدا مونکي مديني پر گهراڻي، ديدار ڪرائي،
شب روز جدائي ٿي سندم جان جلاڻي، ديدار ڪرائي،

(۱)

هي اس اندر پر آهي ٿيان اچي حاضر، اي بندهء پرور،
بدڪار ڪي هن بند مان جلدي تون ڇڏائي، ديدار ڪرائي.

(۲)

شب روز روڻي راه مديني جي نهاربان، هنجون هجر مان هاريان،
مشتاق ڪي مولا سگهو محبوب ملاڻي، ديدار ڪرائي.

(۳)

ڪج مون تي شفاعت جي نظر آهيان گنهگار، اي سيد ابرار،
حافظ ڪي سڪرات جي سختي کان ڇڏائي، ديدار ڪرائي.

محمد حافظ شاه نڪرڻي

وسين ملوڪ شاه

نعت شريف

جُڏائي ۾ حبيبن جي جلي جند جان دل منهنجي،
ڪڏهن ملندا وري جاني سڪي ساري ٿي دل منهنجي.

(۱)

سڄڻ جي سهڻي صورت سان، نه مت مهتاب ٿي سگهندو،
پسڻ خاطر پرينءَ جي ٿي رهي بي تاب دل منهنجي.

(۲)

عرض شام و صبح آهي صلاتن ۽ سلامن سان،
دروڏن ۽ دعائين سان ڪري فرياد دل منهنجي.

(۳)

تون ئي روشن شمع آهين، پتنگ وانگر ٿئي قربان،
سنڌي قدامت مٿان صدقي سچا سردار دل منهنجي.

(۴)

صدا حافظ جي آهي هي گهرايو جلد يثرب ۾،
ڪري ديدار روضي جو ٿئي شل شاد دل منهنجي.

محمد حافظ شاهه تڪڙائي
وسين ملوڪ شاهه

نعت شريف

مبارڪ صد مبارڪ آهي محبوب خدا آيو،
اسان عاصين گنهگارن لئي ٿي شافع وري آيو.

(۱)

ڪيو روشن اچڻ سان جنهن زمين ۽ آسمان ڪي،
اهو محبوب رب العالمين خيرالوري آيو.

(۲)

ڪري تارن ڪيا سجدا نبيءَ جي نور جي سامهون،
ٿيا هر دُجهان روشن نبيءَ نورالهدى آيو.

(۳)

هلي جبرئيل امين آيو ڪرائڻ سير سيد ڪي،
شبِ معراج پر عرشِ علي تي مصطفيٰ آيو.

(۴)

چمڻ سان چامر مرسل جي سُڪا وڻ ٿي ويا ساوا،
تريا گلزار پر گل ڦل حبيبِ ڪبريا آيو.

(۵)

ڪلي خوشبوءِ ڪتوري جي هلي هر هنڌ سا هپڪار،
نه ٿي حافظ ڪڏهن غمگين اجهو شافع وري آيو.

محمد حافظ شاهه ٽڪڙائي وسين ملوڪ شاهه

نعت شريف

محشر ۾ موت مرسل، واهر ٿي مون ولهيءَ سان.
هيڪر هلان مديني، ڪر مهر مون ڏليءَ سان.

(۱)

عين کان آجي ناهيان، در تنهنجي عاصي آهيان،
چانث چمڻ ٿي چاهيان، ڪر پال مون پليءَ سان.

(۲)

محبوب تون سبحاني، رحمان جو تون جاني،
تنهنجو نه ڪوئي ثاني، ڏي ٿيڃ مون ڏلهيءَ سان.

(۳)

سانديان سدا ته سڪ ٿي، هر دم هنئين کي چڪ ٿي،
قسمت منهنجيءَ جي چڪ ٿي، ڪر رحم مون رليءَ سان.

(۴)

دل سان دانهن ڪريان ٿي، شب روز مان رڙان ٿي،
”مهجور“ جو ٿي ساڻي، ڪوثر پيان عليءَ سان.

سيد ميران محمد شاهه تڪراري
وسين ملوڪ شاهه

نعت شريف

بشر کان کيئن پڄي سگهندي ٿا ٿي سرورِ عالم،
خدا خود ٿو رهي مدحت سڙائي سرورِ عالم.

(۱)

لکين دنيا اندر ٿيا انبياء ۽ اولياء هادي،
مگر هڪڙو به ناهي ڪو بچائي سرورِ عالم.

(۲)

شبِ معراج ۾ موليٰ گهرائي مير مرسل کي،
ڏٺو رب عرش اعليٰ تي لقاءِ سرورِ عالم.

(۳)

نه ان کي غم قيامت جو، نه خطرو خوفِ دوزخ جو،
رهي جو جان ۽ دل سان فدائي، سرورِ عالم.

(۴)

شفاعت ڪج شفيعُ المذنبين محشر ۾ امت تي،
عذابِ نارِ دوزخ کان بچائي سرورِ عالم.

(۵)

سڪايل سعيد جي شام و سحر هي التجا آهي،
سگهو مون کي مديني ڏي سڏائي سرورِ عالم.

محمد سعيد شاه ٽڪڙائي وسين ملوڪ شاه

نعت شريف

يُشرب ڏي وٺي مونکي هلو سان خدا را، او قافلي وارا،
هڪر مان ڏسان شال مديني جا منارا، او قافلي وارا.

(۱)

هڪ پل بر هلي شال مديني کي رسان مان، پنچري کي پسان مان،
فرقت بر محمد جي سندم دل ٿي سيپارا، او قافلي وارا.

(۲)

سيني بر اٿم شوق ڏسان روضه، انور درگاهه پيغمبر،
دل کي ٿا وٺن يثرب جي گلشن جا نظارا، او قافلي وارا.

(۳)

پيغام ڪڇين پيش هيءُ درگاهه نبي بر، سرڪار نبيءَ بر،
ديدار جي سائل کي سڏيو جلد پيارا، او قافلي وارا.

(۴)

شب و روز هجر بر روئي، دیدار جو سائل، هي سعيد سڪايل،
رستي بر وساري نه وجو تنهن کي دلارا، او قافلي وارا.

محمد سعيد شاه ٺڪرائي

وسين ملوک شاه

نعت شريف

ننهن ۽ چوٽي آئون خطا،
سرتا پيا پاڻ عطا.

روح رجيم نه ٿو موليٰ،
سير نه ٿي ٿئي چشم کُشا.

جگ مگ، جگ مگ، جگ سارو،
سرمون اک جو خاکِ پيا.

مؤمن ڪارڻ چانو چپر،
ڪافر جي لٽي حرف دُعا.

آن جي در ڪان دور رهي،
جي به جيا، سي جاڙ جيا.

شرف حسينيءَ کي مليو،
ڪري اوهان جي مدح ٿنا.

سيد امداد حسيني
حيدرآباد

نعت شريف

لااله الاالله، جي لات وڻي ٿي لولسي،
دمر دم دل ۾ ياد نبي اها پاڇه پيري آهي بولي.

(۱)

ڪي شان گهرن توکان مان نبي، ڪي سوپ گهرن سلطان نبي،
ڪي داتا گهرن توکان دان نبي، مونڪي گهوت بنايو گولي.

(۲)

ڪي فيض گهرن ٿا فقيريءَ جو، ڪي امداد گهرن ٿا اميريءَ جو،
ڪي پيغام گهرن ٿا پيريءَ جو، آئون ڳوٺن ڳلين منجهه گولي.

(۳)

مون ڪي مهاجر ڪري تون مار نبي، دوست رهائي دربار نبي،
دمر دم ۾ رهي ديدار نبي، چمڪار اندر چولي.

(۴)

ڪي زر گهرن ٿا زيب نبي، ڪي لاڳو گهرن لاريب نبي،
آئون گلشن گهران ٿو غيب نبي، لاهيو ڏک فراق جي ڏولي.

(۵)

زيارت گهري هي زينل ٿو، مٿا مير مديني جا مرسل ٿو،
هي پير پڪاري پلپل پيو، اها هر هنڌ لايو هولي.

پير زين العابدين شاهه، نوراني شريف

نعت شريف

اڄ ته آڏي رات جو مونڪي سهڻو سرور ياد پيو،
منهنجي ننڍي نيشن جي ڦٽي مونڪي هوت هر هر ياد پيو.

(۱)

عشق ٻارڻ ٻاريا مون ماڳ مديني جا ساريا،
گهوڙا، اٺون گهر ڪنهن گهاريان مون کي گهوت گوهر يا پيو.

(۲)

مائي ٻيٽي ساريان هر دهر هنجون ويٺي هاريان،
پنجري لٽي پلپل پڪاريان مون کي محراب منبر ياد پيو.

(۳)

سنڌ ۾ سڪندي ٿي مران، واحد گهراڻي شل وران،
پاڙي ته پرين ڀران، مونڪي ڪيف ڪوثر ياد پيو.

(۴)

سر بسر ساڳي سٽي مون هوت ڏٺو هو هتي،
پنجرو پسان شل اٺون اتي، مونڪي جلوي جوهر ياد پيو.

(۵)

منجهه سٽي سڀني وري، ديدار ڪيڙي دل چري،
منهنجي آڳ اندر تي بري، مونڪي رات رهبر ياد پيو.

(۶)

هن ضعيف زينل کي سڏي، گهايل وٺو گولو گڏي،
هي چورو نه ڏيو دلبر چڏي، جنهن کي محب منور ياد پيو.

زين العابدين شاه

نوراني شريف

نعت شريف

محبرب جي محفل ۾ ڪيڏو نه مزو آهي،
هڪ نعت حبيبن جي سڀ درد ڇڏي لاهي،

ڇا بخت هنن جو آ، آيا جي هتي آهن،
هيءُ گهر خدا جي آ، هتي زور ڪنهنجو ناهي.

رب پاڪ ٿئي راضي، جنهن پنهنجي ٻانهي کان،
ان بندي کي موليٰ، ات يار ٿو ڪونائي.

ڪُل عاشق هت ايندا، غدار جو ڪم ناهي،
بس پاڪ غذا کي ٿي، ٿو پاڪ جسم ڪائي.

ڪيڏو نه منو نالو آ، سرڪار مدينه جو،
هر عاشق اکين مان پيو، نير ٻڏي وهائي.

ڪيڏي نه ڪشش آهي اي پير ذڪر هن ۾،
پروانا اچن پيا ٿا، ڪاٿون جو ڪٿون ڪاهي.

پير غلام جيلاني شاهه
نوراني شريف

نعت شريف

آرزو آ، موت تنهنجي منجهه قدمن ٿي وڃي،
تنهنجي چهري جو صبح صادق سان درشن ٿي وڃي.

(۱)

ساه منهنجي پر سمايل، شهد شربت جان هجين،
جسر سارو ميٺ، ان ماڪيءَ جو برتن ٿي وڃي.

(۲)

جي پٽيان سامهون هجين، جي پوريان توکي پسان،
رات ساري بسر تنهنجي، منجهه خوابن ٿي وڃي.

(۳)

تنهنجي عزمت کي ڏسڻ، چاهيان اڃان بالا بلند،
تنهنجو خادم هاڻ هرڪو، مرد ۽ زن ٿي وڃي.

(۴)

پير جي اکين اندر، اوطاق پنهنجي ڪر اچي،
تون روح ٿي مان جسر ٿيان، اهڙو هي تن من ٿي وڃي.

پير غلام جيلاني شاهه
نوراني شريف

نعت شريف

رسولُ الله جي ساراهه پر آهي زبانِ صدقي،
زمينِ صدقي، زمانِ صدقي ۽ منهنجو جسر جانِ صدقي.

سندن گفتار جي گوهر مٿان دُرِ عدنِ صدقي،
سندن رفتار خوش اطوار تان سارو جهانِ صدقي.

لبنِ لعلن مٿان ياقوتِ گوهرِ لعلِ سڀِ صدقي،
ٿيو آماہِ نورانيِ مبارڪِ منهن مٿانِ صدقي.

توهان جي عشق پر ناظمِ رهي ٿو سڀداِ صدقي،
ڪيو اُن تي نگاهِ لطفِ ربِ مهربانِ صدقي.

مولانا محمد ابراهيم ناظم
ڳڙهي ياسين

نعت شريف

رَسُولُ اللَّهِ جُو رُوْضُو ڏيڪاريندم مڻو مولِي،
۽ پاڻي ڪوه زمزم جو پياريندم مڻو مولِي.

(۱)

چمي چائڻ پيئمبر جي سعادت شل ڪندس حاصل،
مئل دل آه جا منهنجي جياريندم مڻو مولِي.

(۲)

حرم حضرت جو ٿو ساريان نمازون شل اتي پڙهندس،
محبت مصطفيٰ جي خاص ڏياريندم مڻو مولِي.

(۳)

مديني جي گهٽين جون جي به ديواريون تنهن چمندس،
بقيع جو، جو مقام آهي گهمائيندم مڻو مولِي.

(۴)

روئيندس مان سچي سردار جي روضي اڳيان هر هر،
ادب سردار جا حاصل ڪرائيندم مڻو مولِي.

(۵)

ديهاتي ڪي سدائين آسرو سيد سچي پر هيءُ،
مرڻ جي ويل ڪلمي سان امائيندم مڻو مولِي.

مولوي قاضي نظر محمد سومرو ”ديهاتي“
ديهات شريف - ڪنڊيارو

نعت شريف

مون کي پيو ڪونه ٿو گهرجي سوا تو يا رسول الله،
گهران ٿو توکان ئي تنهنجو مهاڀو يا رسول الله.

(۱)

پڪاريان ٿو توکي پلپل، ڦٽي آهي فراقن دل،
جدا توکان ٿيڻ مشڪل، جياپو يا رسول الله.

(۲)

تڪيندي تنهنجي محفل کي، لنگهي ويا سال سائل کي،
اچي ڏي ڪو ڦٽيل دل کي، دلا سو يا رسول الله.

(۳)

سدا سڪ آهي سيني ۾، مان شل مان مديني ۾،
مونکي حج جي مهيني ۾، گهرايو يا رسول الله.

(۴)

عزيز آهي سدا عاصي، تنهنجي ديدار جو پياسي،
مدامي تنهنجو ميرا سي، ٿناگو يا رسول الله.

عبدالعزيز ”عزيز“ ابڙو
پيارو واهڻ-ڏوڪري

نعت شريف

مُنور ٿي ويو عالم، ٿيو نورِ خدا پيدا،
قريشي هاشمي سيد، محمد مصطفيٰ پيدا.

سَرِ تسليمِ خم، حور و ملك جن و بشر آهن،
چيو فطرت ته اڳ اهڙو نه ٿيو آ پيشوا پيدا.

رسالت جنهن تي شيڊا ۽ نبوت جان فدا جنهن تي،
مُبارڪ سو ٿيو دنيا ۾ ختمُ الانبياء پيدا.

خدا جو عرش اعظم هن زمين تان ٿو ٿئي صدقي،
جو عبدالله جي گهر ٿيو حبيبِ كبريا پيدا.

مُبارڪ صد مبارڪ بانيءَ صد انقلاب آيو،
قدم جنهن جي سان ٿي ويو فيضِ قدرت جا بجا پيدا.

مٿايو فرق جنهن آهي فقيري ۽ اميريءَ جو،
اُخوت جو علمبردار ٿي ويو مَرَحبا پيدا.

گداگر جنهن جي دَر جا بادشاهن کان ٿيا بهتر،
ڏني جنهن دين جي دولت، ٿيو سو دلربا پيدا.

اُٺراپري پيا آهن هزارين آسرا دل ۾،
ٿيو امت جي آذر شافعِ روز جزا پيدا.

عبدالله ”اثر“

پيڙو چانڊيو لاڙڪاڻو

نعت شريف

منهنجو مصطفيٰ پاڪ پترو لکن ۾،
جيئن گل گلابي آسھڻو گلن ۾،
حشر ويل هوندا سوين راج راتا،
تئين مان محمد پري کان سجاڻا،
هوندس چو ڪاري جو جهنڊو هٿن ۾،
ڪندو هر ڪو پنهنجي رڳي جان پختي،
محمد کي من ۾ يا اُم تي يا اُم تي،
اهڙيون سو سچيون ڏيکاري ڏکن ۾،
جهنم کي جنهن ڏينهن هوندي موج مُستي،
انهي باهه کي پي هٿائي ڪا هستي،
ڪري پار ڪشـتـي اٿيندو امن ۾،
ڏکن ۽ ڏولون جي ڪا پرواه ناهي،
ضعيفن جو ضامن ڏيندو راه ناهي،
اچي پاڻ بيـهـندو سو سرور صـفـن ۾،
شڪر ڪر مهيسر شفا دار مليو،
پڪو ساڻ ڏيندڙ و فـاـدا ر مليو،
غلامِ نبي ٿي خوشي هر وطن ۾.

حاجي غلام نبي مهيسر ميهڙ

نعت شريف

حاجي وچوڻا حج تي روڻي پيغام چئجو،
سڙ پيرا سر جهڪائي منهنجا سلام چئجو.

(۱)

بدڪار آهيان بچڙو، رحمت رسول ڪر تون،
ڪر معاف تون مديون شفقت رسول ڪر تون،
آهي سدائين لب تي هر وار نام چئجو.

(۲)

حُب آ حضور مونڪي هيڪر اچان مديني،
يا مصطفيٰ منارا تنهنجا ڏسان مديني،
سنڌ ۾ نه آهي مونڪي، ڪوئي آرام چئجو.

(۳)

درگاهي چئي ديوانو آهيان تنهنجي سهاري،
هيڪر اچان مديني پلپل پيو پڪاري،
روهڙيءَ ۾ پيو گذاري غم ۾ غلام چئجو.

درگاهي روهڙي شريف

نعت شريف

الاهي جلد قسمت ڪر مديني ڏي تون اڄ ڪلهه ۾،
محمد جي محبت جو جاڳايو جوش ڪو دل ۾.

(۱)

مديني ڏي سفر ڪندي مران شل مان مسافر ٿي،
يلي لاشو رلي منهنجو عرب جي پاڪ جهنگل ۾.

(۲)

وئي واتون مديني جون ڪريان پنڌڙو پيادل ٿي،
وتان پنڌو فقيرن جيئن پايو ڪفني کڻي ڳل ۾.

(۳)

عرب جا مرون ڪائن لتون ڏني لاش منهنجي ڪي،
ملن ڪي چا ڪندو منهنجو نه ڪم ڪوئي ڪفن ڦل ۾.

(۴)

غلام رسول آهيان غمن ۾ هت پيو گهاريان،
مديني لٽي سڪي مٿس عمر گذري ٿي جنجل ۾.

حاجي غلام رسول جتوئي
محراب پور ڏوڪري

نعت شريف

شان رسالت موليٰ ڄاڻي بي کي طاقت ناهي،
 مالڪ جو محبوب محمد ڪونهي ڪنهن کان دور،
 نبي سائين نور آ، حق نبي سائين نور آ،
 اٺي ڄام محمد جي پيا پٿر پڙهن صلواتون،
 ملڪ فلڪ پي ڳائڻ دم دم نور نبيءَ جون نعتون،
 اهڙي شان مبارڪ وارو آ حضرت پاڪ حضور،
 نبي سائين نور آ، حق نبي سائين نور آ،
 جڏهن پڙهون ٿا درود سچڻ تي پاڻ درود ٻڌن ٿا،
 روضي اطهر پاڪ منجهاران جلد جواب ڏين ٿا،
 چو نه چوان مان سهڻو محمد زنده آهي ضرور،
 نبي سائين نور آ، حق نبي سائين نور آ،
 حاضر ناظر منهنجو سائين حڪم خدا سان آهي،
 اهل سنت وارو عقيدو ياراهوئي آهي،
 تون نه ڏسين ٿو تنهنجي آهي پاڻو اک جو قصور،
 نبي سائين نور آ، حق نبي سائين نور آ،
 سهڻي عربي ڄام جي اٺي ٿي ويون سڀ سڻايون،
 تون مان ويهي ان محبوب جون نعتون اڄ ٿا ڳايون،
 نثار ڪپر ٿيو جنهن جي صدقي ملڪن ۾ مشهور،
 نبي سائين نور آ، حق نبي سائين نور آ.

نثار احمد ڪپر

ڳوٺ صادق ڪپر - تعلقه نري ميرواه

نعت شريف

اي قلم لک، باعث ايجاد عالم جي ٿنا،
بانيءَ اسلام ۽ سالار اعظم جي ٿنا.

سَيِّدُ الثَّقَلَيْنِ محبوبِ خدا نور الهدى،
کاشفِ سرِ حقيقت، رازِ محرم جي ٿنا.

ٿي بيان، والشمس ۾ روءِ منور جي ٿنا،
ڏس وري والليل ۾ تون زلفِ خم (۱) خم جي ٿنا.

خاتمِ مَهرِ نبوت ۽ امامُ الانبياءِ
فخرِ عيسيٰ فخرِ موسيٰ فخرِ آدم جي ٿنا.

والضحىٰ والفجر ۽ يس طسه شان ۾،
پڻ مزمِل ۾ رسولِ پاڪ اڪرم جي ٿنا.

يا خدا ڪر عشقِ احمد جو عطا مجروح ڪي،
تا بمحشر پيو ڪري هو تنهنجي مرسل جي ٿنا.

عزیزالله مجروح

نعت شريف

مان ڪريان ڪريان عربيءَ گهوت تان جند جان مال،
ڪونه ٿيو ٿاني سندس جو آهي سيد بي مثال.

(۱)

سڪ اٿم سڀني اندر مُرسل سنڌي ديدار جي،
جنهن سوا هر هڪ جدائي جي گهڙي آهي سال سال.

(۲)

مُحب مَدني ڪان جدا، منهنجو هتي جاڻي خدا،
رهڻ ڏکيو ٿو ٿئي ۽ زندگي آهي جنجال.

(۳)

هڪ دفعو زيارت ڪريان منڙي مُحمد مير جي،
تَن لهي هي منهنجي دل جو دَرَدَ دڪ غم ۽ ملال.

(۴)

يا خدا ڏي تون ٿمر، ڪريان مديني ۾ مان گهر،
تو اڳيان سائين سچا ڪجهه پي نه آهي هيءُ محال.

(۵)

لڪ اڳي احسان ڪيا قاضي مٿان خيرالوري،
جاء پيراندي ڪان ڏي زياده ڪري مون تي هي پال.

قاضي صاحب ماتلي

نعت شريف

سچا سرور پرين پرور، پيارا يا رسول الله،
وسيلابن وسيلن جا، پلارا يا رسول الله.

(۱)

تنهنجي چاڻڻ سان اي جاني، پڳا سڀ ڪوت ڪفراني،
وڳا هر سو مسلمانن، نغارا يا رسول الله.

(۲)

شفيع المذنبين حضرت، توکي الله ڏني نصرت،
ملائڪ ڪن تنهنجي خدمت، دلارا يا رسول الله.

(۳)

ڍڪي سرتاج لولاڪي، ڪيو تو سير افلاڪي،
نه جاڻان چا رهيو باقي، پلارا يا رسول الله.

(۴)

منا مشفق اڙين آڏر، اداسي دل چوي هر هر،
پسان تنهنجا اچي هيڪر، منارا يا رسول الله.

(۵)

نظامي تي نظر ڪريو، بنايو چاهه ۾ چريو،
پلئو اميد سان پريو، خدارا يا رسول الله.

غلام احمد نظامي ڪراچي

نعت شريف

زمانی جي پسندیده نظارن پر محمد آ،
نماز عشق الفت جي اشارن پر محمد آ.

رهي ٿو قرب جو ڪاڍو سدا محبوب مرسل سان،
جهان آرزو جي چند تارن پر محمد آ.

حبيب ڪبريا سان رک صداقت دائما دل پر،
چون ٿا دردمندن صدق وارن پر محمد آ.

لڳي ويو عشق جنهن کي مصطفيٰ جو، ان کي ڪهڙو غم،
رهن غارن پر يارن پر سهارن پر محمد آ.

ڊچون چو بحر دنيا کان جڏهن ساڻي ٿيو پنهنجو،
ڪنن پر سير پر موجن، ڪنارن پر محمد آ.

ڪيو قربان جن سر سام آهي دين جي صدقي،
اي "سالم" تن محبن جان نثارن پر محمد آ.

محمد حسن "سالم" لاکير

ميهڙ

نعت شريف

مجي وني قوم عالم پر، محمد مصطفيٰ آيو،
پر هو صل علي خير البشر خير الوري آيو.

شربت ختم تي جنهن تي، سو ختم الانبياء آيو،
اجهوء آسرو امت جو احمد مجتبيٰ آيو.

قيامت جو نه ڪنهن کي خوف، هو گمراه هر ڪوئي،
هدايت لاءِ هادي ٿي، اسان ڏي رهنما آيو.

هلي وني ڪفر جي ظلمات، دنيا ٿي سڄي روشن،
ڪٿي جو شمع ايمان خود نبي نور الهدي آيو.

چيو عاصين اجهو ٿا پار پهچون بحر عصيان جي،
گنهگارن جي ڪشتي جو جڏهن هي مقتدا آيو.

خوشي هر دوسرا پر ٿي، سڄي ڪون و مڪان پر ٿي،
چئي خوش ٿئي ٿو هر ڪو، زينت ارض و سما آيو.

فقط هڪ قوم لئي آيو، نبي دنيا پر پيو هر ڪو،
مگر ساري زماني لاءِ هڪ هي پيشوا آيو.

نواز آهي اها اُميد، سڀ کي نيندو جنت پر،
قيامت پر جڏهن هي شافع روز جزا آيو.

نواز علي ناز

نعت شريف

آهي نبي اسان جو بيشڪ حيات يارو،
دل سان پڙهو مٿانسن، مڙني صلوات يارو.

محبت بنا محمد، اسلام ڪجهه به ناهي،
ري حُب هاشمي جي، ناهي نجات يارو.

هتڙي به حامي آهي، سڪرات ۾ به برحق،
الله آهي شاهد بعد از ممات يارو.

نيڪن کي نيڪ عملن تي آسرو وليڪن،
احمد تي آسرو آمڙني عصات (۱) يارو.

وس کان تيس مان بيوس منهنجو نه وس اي يار،
تن ۾ مدام مرسل جي آهي تات يارو.

عبدالڪريم عاشق جو ورد ۽ وظيفو،
صلوات جي سدائين وائي آ وات يارو.

مولوي عبدالڪريم ڪهاڙو
لاڙڪاڻو

نعت شريف

يا رسول الله تنهنجو جلوو هر شئي پر ڏسان،
عرشن تي ۽ فرشن تي تنهنجي حڪومت ٿو پسان.

(۱)

منتهي طوبي جي پن پن تي اسر تنهنجو لڪيل،
خاک قدمن پاڪ جي حورن جي اکين پر پيل،
شان بي پايان تنهنجي پر لائق قادر قرآن.

(۲)

هر ورق توراۃ پر تنهنجي ثنا ۽ نعت آ،
شاهدي انجيل پر تنهنجي نوراني ذات آ،
نور تنهنجي مان ٺهيا تارا ڪتيون ۽ آسمان.

(۳)

روز محشر هوندي بلندگري سين کان شاه جي،
پيار مان فرمائيندي ات ذات ائين الله جي،
جيئن وٺي ٿين ڪر سچو دفتر سارو تنهنجي اڳيان.

(۴)

يا شفيع المذنبين ڪر باجهه شمسي جي مٿان،
عشق پر عربي تنهنجي شل دم ڏئي تو وٽ مران،
مرڻ ويلي ڪلمون طيب ۽ صلواتون مان پڙهان.

شمسي

نعت شريف

عرب تنهنجو مدني عجم تنهنجو مدني،
آهي لوح تنهنجو قلم تنهنجو مدني.

(۱)

اشاري سان تنهنجي پتر ترندي آيو،
شهادت جا کلمان پتر پڙهندي آيو،
ادب سان شتر مست زمين چمندي آيو،
حيوانن پکين تي حڪم تنهنجو مدني.

(۲)

مولا جو ملڪ سو ملڪ تنهنجو مدني،
ڪتيون ٿيڙون تارا فلڪ تنهنجو مدني،
خدا کان جدا ناهي پلڪ تنهنجو مدني،
همعصر نه پائيان قسم تنهنجو مدني.

(۳)

تو بيت المقدس جي ڪئي پيشوائي،
دو عالم جي تو ڪئي رهنمائي،
ملڪن جنن کي تو تسبيح پڙهائي،
نبين سپن تي قدم تنهنجو مدني.

(۴)

علم تنهنجو سرور خفي ۽ جلي آ،
دنيا آخرت ۾ مدني تو پلي آ،
کپي رحم تنهنجو ڪرم تنهنجو مدني،
تنهنجي در تي شمسي جهولي جهلي آ.
شمسي

نعت شريف

لک بار مبار امت کي سردار محمد آيو آ.
ميلاد ملهايو محبت سان منار محمد آيو آ.

(۱)

جنهن لاءِ سڪياسون سال سوين، محبوب جا ٿيڙا پال سوين.
هر حال ۾ ٿيا خوشحال سوين، حُبار محمد آيو آ.

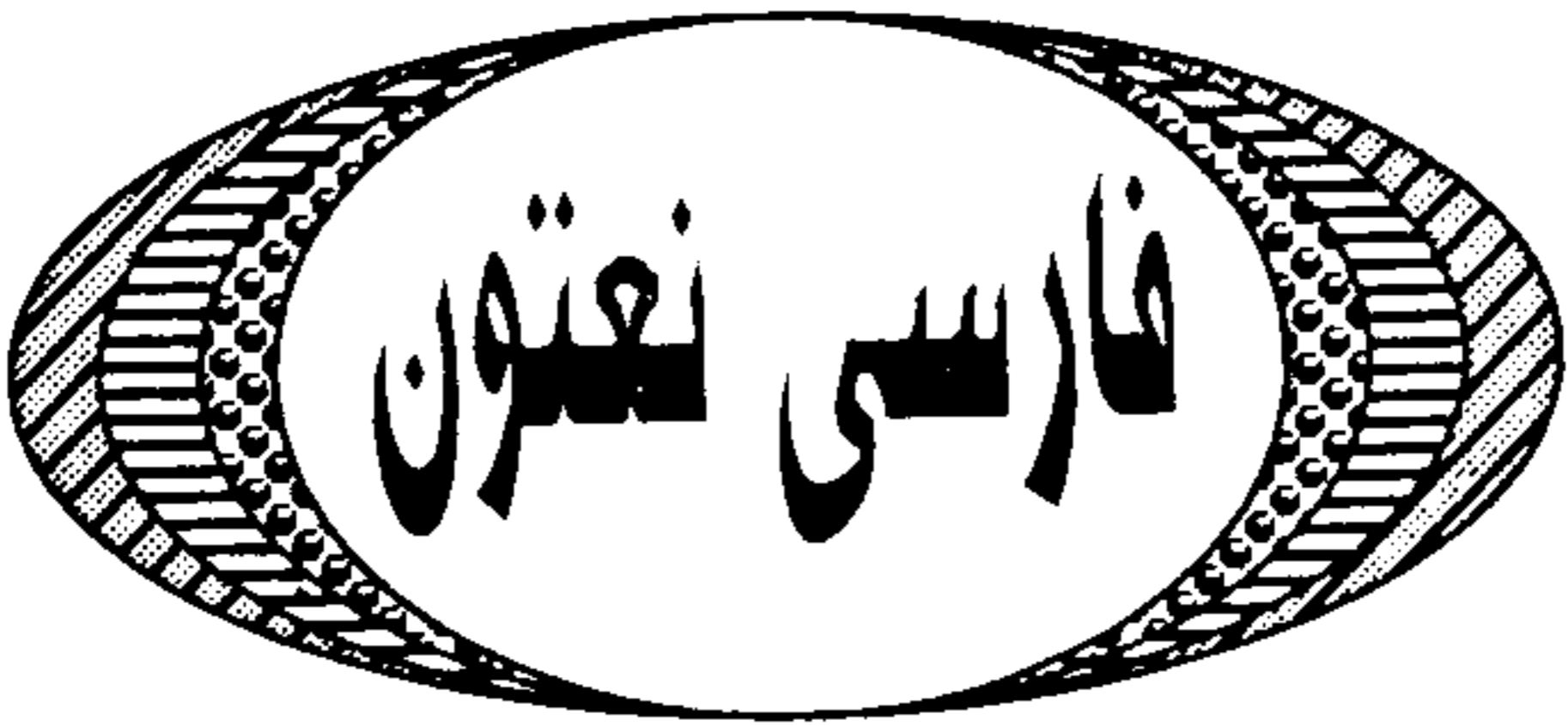
(۲)

احسان هزارين آب مليا، صد رحمت جا هت باب ڪليا،
هت عشق حسن جا حساب هليا، انوار محمد آيو آ.

(۳)

ٿي فرت نظير نيازن جي، ڪٿ رمزن جي ڪٿ رازن جي،
اڄ رات پلي شهبازن جي، سينگار محمد آيو آ.

ماسٽر نظير بلالي

مُنَاجَاتُ بِأَبْرِكَاتٍ

انر قلمر قومر جهان حضرت شاه صفی الله مجلدي سهردي
قدس سره العزیز

الهی گرچه بدکارم عقوبت را سزاوارم

الاهی جیتوئیڪ آئون بدکار آهیان ۽ آئون (تنهنجي) سزاجي لائق آهیان

اُمید از حضرتت دارم توئی رحمن یا الله

(مگر آئون تنهنجي ذات اقدس پر امید رکان تو (چوڌ) تون ئي نہایت مهربان آهین یا الله۔

نشد صوم و صلوة از من نہ حج و نہ زکوة از من

نہ منهنجون نمازون ۽ روزا تیا نہ منهنجو حج ۽ نہ منهنجي زکوة ئي

نہ سعی و در ثبات از من بجز بطلان یا الله

مون نیڪي جي ڪمن ۾ گناهن کان سواءِ عمل نہ ڪيو یا الله۔

من از حُسنِ عمل دورم بدایغ فسق ناسورم

آئون نیڪ عملن کان دور آهیان (۽) گناهن جي داغ سان ڦٽیل آهیان۔

عیال چوں قصر معمورم نہاں ویران یا الله

ظاهر ۾ محل وانگر خوبصورت آهیان ۽ اندر منهنجو ویران آهي یا الله۔

به صورت ۽ شیخ صنعانم بمعنی ننگ گبرانم

صورت ۾ شیخ صنعان وانگر آهیان ۽ اندر ۾ بی دین آهیان

نہ راه کفر را دانم نہ از ایمان یا الله

نہ کفر جي راه ڄاڻان ٿو ۽ نہ ایمان ڄاڻان ٿو یا الله۔

منم حادث قديمى تو رميمم من رحيمى تو

آئون حادث آهيان ۽ تون قديم آهين، آئون فاني آهيان ۽ تون رحيم آهين.

لئيمم من ڪريمى تو به صد بربان يا الله

آئون خراب آهيان ۽ تون سو دليلن سان سخي آهين يا الله.

به ڪردار خراب من به فعل ناصواب من

منهنجي خراب ڪردار ۽ منهنجي ٻرن ڪمن جي ڪري تون مون مان

رُخ احسان متاب از من توئى منان يا الله

پنهني احسان جو رُخ نه مٽاءِ (چوڻ) تون ئي احسان ڪندڙ آهين يا الله.

بروئى آل پيمبر بکوتى ڪعبه نور

اهليتن جي مهاڻي، ڪعبه انور جي رستي جي مهاڻي

ز تقصيرات من بگذر به اين وآن يا الله

منهنجا اڳين ۽ پويان گناه معاف ڪر يا الله.

به صديق و عمر عادل به عثمان و علي عامل

صديق اڪبر، فاروق اعظم، عثمان غني علي شير خدا جي واسطي

عياں ڪن بامن جاہل رد عرفان يا الله

مون جاہل لاءِ عرفان جي راہ ظاهر ڪر يا الله.

به وقت نزع من بارے به عشق خویش ڪن يارے

هن جهاڻ مان رخصت وقت تون پنهنجي محبت شامهنجي مڙڪر

مرا بے شوق نه گذارى دراں آوان يا الله

مون کي ان وقت بتان محبت جي اتان نه لنگهاجھين يا الله.

چون سکر آتم قريب آيد اگر لطفه کنی شايد

حد آهن منهنجي سڪرات قريب اچي تون جيڪڏهن پنهنجو لطف ڪڍين.

مرا بولتے حبيب آيد ز عربستان يا اللہ

تو مون کي تنهنجي حبيب ڪريو جي خوشبوءِ عربستان مان اچي سگهي ٿي يا الله.

وراں حالت تباہ آتم ده برات حسن خاتم ده

انهيءَ حالت ۾ مون کي ثابت قدمي عطا ڪري ۽ منهنجو خاتمو بالخير ڪري.

ز گنج خود زکواتم ده ز رايمان يا اللہ

تون مون کي پنهنجي خزانن مان ايمان جي زڪوة ڏي يا الله.

ز بعد مردنم خويشاں زن و فرزند دل ريشاں

منهنجي فوت ٿيڻ کان پوءِ منهنجي گهر واري ۽ فرزندن کي ڏکيو نه هوندو.

بنالذ ساعته ايشاں چوں غم کيشاں يا اللہ

۽ ڪجهه وقت اهي گهڻي ڏک کان روئندا يا الله.

پس آنکه حيله پروازند بکفيمم هنر بازند

ان کان پوءِ اهي مون کي ڪفن ڏيکاري

بگورستان رواں سازند مرا اينان يا اللہ

قبرستان ڏانهن ڪلهو ڏيندا يا الله.

به قبر من فرود آزند بنحاک تيره بپارند

اهي مون کي قبر ۾ داخل ڪندا ۽ مٽيءَ جي حوالي ڪندا.

به تنهائيم بگذارند در آں زنداں يا اللہ

اهي مون کي ان وقت اڪيلو قيد ۾ ڇڏيندا يا الله.

ز منکر و از نکیر من بفریاد و نصیر

منکر ۽ نکیر جي اچڻ وقت آئون توکي سڏيندس

تو باشي دستگیر من بہر عنوان يا اللہ

تون هر طرح سان منهنجي مدد ڪجھين يا اللہ

بہ چشم چوں بر انگيزی بہ جسم و جاں در آويزی

حشر جي ڏينهن جڏهن تون مون کي جسم ۽ جان سان اشاريندين

مرا از لطف ناميزی بمغضوبان يا اللہ

مون کي تون پنهنجي لطف سان غضب ڪيلن سان نہ گڏ ڪجھين يا اللہ

من از اندیشه آں دم بہ گرداب غم افتادم

انهيءَ وقت جي پریشاني جي ڪري آئون غم جي ڪنن ۾ پيل آهيان

ز غم خویش نا شادم اجل خوابان يا اللہ

حياتي پنهنجي کان آئون کان آهيان (پ)، موت گھران تو يا اللہ

ولي مشکل بود آں دم کہ گرسد مرگ را خوانم

پر ان وقت مشکل هوندو، جيتوڻيڪ سو موبتن کي سڏيان

خلاصی نيست از آنم بہیچ عنوان يا اللہ

پر انهيءَ مان ڪنهن بہ طريقي سان جند نہ ٿو ڇڏائي سگھان يا اللہ

مگر لطفت شود شامل بہ ایں فرسوده مشت گل

مگر جيڪڏهن هن عاجز کي توهان جو لطف شامل حال ٿئي

کہ آيد بر لب ساحل ازاں طوفان يا اللہ

نہ آئون ان طوفان کان ڪناري تي اچي سگھان تو يا اللہ

دراں وادی چوں درمانم کنی دشوار آسانم

انہی وادی پر جدتھن آئون پریشان ہوندس تون ئی منہنجی مشکل کی آسان کر،

کشی بر لوح عصیانم خطِ غفران یا اللہ

(۲ تون) منہنجی بری اعمالنامی تی بخشش جو قلم ملاء یا اللہ.

صفتی کوزشت کردار است بہ بخشایش سزاوار است

صفتی جیتوٹیک گنہگار آھی پر بخشش جو امیدوار آھی،

ترا از جاں طلبگار است بہ دل جو بیان یا اللہ

تو کسی جان ۽ دل سان (ہر وقت) گولیندڙ آھی یا اللہ.

از قلم حضرت قیوم جہاں قدس سرہ

ہی مناجات حضرت قیوم جہاں قدس سرہ جی چیل آھی.

۽ ترجمون کندڙ: فقیر عبد الوحید سرہندی آھی.

02.08.1999

نعت شریف

الہیٰ از کسرم گویائی مدحش کن زبانم را،
بفضل و رحمتت شایان قربش کن بیانم را.

ز جام بادہ شوقش چنانم از خودی برهان،
نیابد هیچ جا کس همچو عنقا آشیانم را.

بر اوج نعت پردازی عطا کن برق پروازی،
کہ در جولانِ توصیفش نگیرد کس عنانم را.

ز نور اقدس مدح و ثنائی شاہ او ادنی،
بزیر چرخ تابان کن چون خورشید این بیانم را.

ز توصیف شہنشاہ دو عالم احمدیۃ مرسل،
سرور سینہ ام را بخش و شیرین کن زبانم را.

چنان معوجہ جمالش کن کہ در خود گم کنم خود را،
شوم معدوم در ہستی نیابد کس نشانم را.

دل از من برد فضل این مصرعہ صادق کہ میگوید،
خداوندا بکن گویا بنعت او زبانم را.

حضرت خواجہ فضل اللہ جان

سرہندی قدس سرہ

نعت شریف

زاو صاف مدینہ ہرچہ گویم قطرہ از دریا است،
عفاف آنجا کفاف آنجا صلوات آنجا زکوات آنجا.

خداوند عطا کن بنده خود را بفضل خود،
قیام آنجا مقام آنجا حیات آنجا مَمَات آنجا.

اگر خواهی کہ بینی جنت الماویٰ در این عالم،
نشین در روضہء اطہر بخواہ از حق نجات آنجا.

حضرت خواجہ محمد حسن جان

سرہندی قدس سرہ

تندو سائینداد

نعت شریف

به جناب سرور انبیاء برسان صبا تو سلام من،
به هزار عجز و ادب ادا بنمائی غرض پیام من،

که به شام هجر تو سوختم چه شود بلطف کرم اگر،
به ضیائے مهر وصال خود بکنی چون صبح تو شام من،

همه وقت در همه جا روم زینے تو سید انبیاء،
من مقتدی بقفائے تو توثی مقتدا و امام من،

به سواد روضتہ انورت شود چون دیدہ مکلم،
به یقین کہ گردش آسمان گردد بحسب مرام من،

ای جناب جمع سگان خود بشماریم اگر از کرم،
به خدا کہ کار جهان همه بشود بحکم و بکام من،

به نماز یاد دو ابرویت بنمائیم بشود ادا،
چه رکوع من چه سجود من چه قعود من چه قیام من،

چون بهر طرف نظر افکنم نبود بجز تو مقابلم،
به یمن و من به یسار من به قفائے من به قدام من،

اگر این بود کہ نہ لائقم کہ به یقظہ رو بنمائیم،
به کمال لطف و کرم شہے من شبے به منام من،

حضرت خواجہ عبدالباقی جان

سرہندی قدس سرہ

نعت شریف

سجدہ گاہِ قدسیاں از خاک آدم ساختند

در سرتش نور احمد را بپنہاں ساختند

یار غار مصطفیٰ صدیق اکبر گشته است

حضرت فاروق را فتاحِ عادل ساخته است

معدنِ جود و حیا را زیب عثمان کرده اند

ساقی کوثر بکوششِ شاہِ مرداں ساختند

بندۂ قدوس را در روزِ محشر غم مباد

چون شفیع المذنبین سالارِ محشر ساختند

حضرت خواجہ عبدالقدوس جان سرھندی مجددی

المعروف بہ حضرت کشمیر جان

قدس سرہ العزیز

طنزہ محمد خان

رباعی

بصورت تو نگار دگر شنیده نشد
بقامت تو در این باغ سرودیده نشد
ز کلمک صنعت حق یا محمد عزنی
مثال ذات شریف تو آفریده نشد

قطعه

ابو بکر است چون عرش معظم
عمر با وسعت کرسی است بدم
نباشد کلمک عثمان از قلم کم
علی بر نسخه لوح است اعلم
بین کاین چار تن هستند با هم
بیک جسم و بیک روح و بیک دم

قطعه
صدیق جلوه ریز جمال محمد
فاروق پرده دار جمال محمد
عثمان حیا پذیر جمال محمد
حیدر مقیم بزم جمال محمد

فیض الرحمن

تَعْرِضُ مِنْ صَطْفَى امْتِنَانِ

مُونِکِي مَدَنِی سَدَائِنْدُو، قَدَمِن ۾ رَهَائِنْدُو.
 مَنَهِنجُو مَانُ وَدَائِنْدُو، قَدَمِن ۾ رَهَائِنْدُو.
 اِيْمَانِ جِتانِ مِلنْدُو، عِرْفَانِ جِتانِ مِلنْدُو،
 اَهُو شَهْرُ گَهْمَائِنْدُو، قَدَمِن ۾ رَهَائِنْدُو.
 مَنَهِنجُو پَآگِ پَلُو تِينْدُو، مُونِ تِي کَرِ کَرِ مِرِ گَنْدُو،
 رُو ضُو پَآکِ دِي کَارِينْدُو، قَدَمِن ۾ رَهَائِنْدُو.
 مَنَهِنجِي دِلِ کِي سُو کُو مِلنْدُو، مَنَهِنجُو رُو حِ پَهْ خُوشِ تِينْدُو،
 پَنجِيرو پَآکِ پَسَائِنْدُو، قَدَمِن ۾ رَهَائِنْدُو.
 هَر دَرْدِ هَلِيو وِينْدُو، آرَامِ مِلي پُونْدُو،
 رَحِ پَآکِ دِي کَارِينْدُو، قَدَمِن ۾ رَهَائِنْدُو.
 مِي عِبْدِ پُکَارِينْدُو، تُو کِي عَرَضِ کَنْدُو رَهْنْدُو،
 سِي سُوآلِ قَبُولِينْدُو، قَدَمِن ۾ رَهَائِنْدُو.

عَبْدُ الْعَبْدِ الْوَحِيدِ سِرْ هِنْدِي عَفْوَةً تَبِي سَائِنْدَانِ